

Настръхна населението и на острова. Постоянно по бръга сновъше стража и никой не смъвеше да замръкне на открито.

Една нощ Прискипо пакъ се бѣше загледалъ презъ прозореца къмъ морето. Спомни си за оная бурна нощъ, когато се роди Варава. И сълзи намокриха набръчканото му вече лице. Изведнажъ се сепна. Загледа се по-внимателно. Далечъ въ морето се очертаваха

подъ лунната свѣтлина силуетитѣ на нѣкакви кораби.

— Това сж разбойници! — прошепна развълнувано той и бързо изкочи навънъ. Въ помѣщението за стражата намѣри спящия началникъ на своитѣ войници. Събуди го и бързо му заговори.

— Ставай, разбойници идатъ! Началникътъ скочи разтревоженъ.

— Бързо събуди всички войници, — продължи Прискипо, — не палете никакъвъ огънь, не издавайте никакъвъ шумъ, скрийте се на бръга и наблюдавайте корабитѣ и ако разбойниците слѣзатъ на нашия бръгъ, нападнете ги изненадано.

Заповѣдта му бѣше изпълнена веднага. Корабитѣ на разбойниците спрѣха до бръга, точно срещу кжщата на Прискипо, и стотици мъже безшумно слѣзоха на скалитѣ. Въ този мигъ безбройни стрели префу-чаха въ въздуха и се

